

סימן הסדרה

ה"מספר" של הפרשה

42. מב

פ' מטות

א. חלק א. פ' מטות היא הפרשה הראשונה מהפרשיות הנקראות תמיד בימי "בין המצרים" (משא"כ פ' פינחס שלפניה, שלפעמים נקראת עוד קודם "בין המצרים"). ועיין בארוכה בלקו"ש (חל"ג שיחה ל"בין המצרים"), השייכות דפ' מטות לענין ד"בין המצרים", עיי"ש. – ובכן, לגבי "בין המצרים" מבואר באור התורה (נ"ך ח"ב ע' א'צו): "ג' שבועות בין המצרים בזמן, כמו מדבר במקום. ומקדים רפואה ג' שבתות שבהן. ובכל שבת ז' שבתות, נמצא ו' פעמים ז' [=שש פעמים שבע עולה ארבעים ושתיים] – עיי"ז מכניעים המדבר מ"ב". הרי מפורש כאן ש"בין המצרים" שייך למספר מ"ב, ועפ"ז יומתק השייכות דפ' מטות למספר מ"ב.

ב. במאמר מש"פ מטו"מ תשכ"ו מבאר הסמיכות של המועדות שבסוף פ' פינחס לפרשת נדרים שבתחילת פ' מטות, שהוא כההבדל בין "בינה" ל"חכמה": מצד "בינה" יש עדיין מציאות, ושם הוא מקום הנדרים – דמכיון שהדברים הגשמיים עלולים להוריד האדם ממדרגתו, לכן צריך לפרוש מהם ע"י נדר; ואילו מצד "חכמה" לא שייך שתהי' יניקת החיצונים, ובמילא אין צורך בענין הנדרים אלא אפשר להפיר אותם.

וחילוק זה בענין הזמן הוא ההבדל בין שבת ויו"ט, שביו"ט מאיר בחינת הבינה, "מוחין דאימא, כי ימים טובים הם מועדים לשמחה, וכתוב אם הבנים שמחה, בחי' בינה", ולכן שייך שם ענין של יניקה כו'; "ולמעלה מזה הוא יום השבת שהוא בחי' מוחין דאבא, בחי' שלמעלה מהשתלשלות, שבוה לא שייך ענין הפסולת".

ולפ"ז מבאר שבפ' פינחס יש אריכות בענין המועדים, ששייכים לענין הנדרים – כי "שניהם הם מבחי' בינה, שמשם יכולה להיות יניקה כו', ולכן יש צורך בענין הפרישות כו'"; ולאחר מכן בפ' מטות מתחדש ענין התרת הנדרים שעל ידי החכמים שבעדה, "שוהו מצד בחי' החכמה שלמעלה מבחי' הבינה, וכמו ענין השבת שלמעלה מיום טוב". עכ"ל.

ולפ"ז יומתק, שפ' פינחס היא הסדרה ה"מא" – ולכן שייכת היא בפרט לספירת הבינה שנקראת "אם", ולכן ביו"ט אומרים ההלל שבו אומרים "אם הבנים שמחה";

ואילו פ' מטות היא הסדרה ה"מב" – ולכן שייכת היא בפרט לזה שמתעלים מספירת הבינה אל ספירת החכמה, וכידוע אשר "כל העליות הוא על ידי שם מ"ב" (כמבואר בכ"מ). ובפרט שייך שם מ"ב להעליה דשבת, שלכן אומרים "אנא בכח" – שיש בו מ"ב תיבות – לפני קבלת שבת (התוועדיות תשנ"ב ח"ב ע' 176 הע' 92. וש"נ). ומודגש בזה שביו"ט (בתחילת היו"ט – בתפילת ערבית) אין אומרים "אנא בכח" אלא דוקא בשבת, היינו ששם מ"ב שייך דוקא לשבת (ענינה דפ' מטות) ולא ליו"ט (שבפ' פינחס). ודו"ק.

בדרך אפשר ועל אחריות הכותב בלבד (היסוד הכללי - ע"פ שיחת ש"פ משפטים תשמ"ט, עיי"ש).

הערות והארות יתקבלו בברכה בפקס' 08-6882799

או במייל rizs@neto.bezeqint.net

"בדרך כלל לא אוהזים מהשיטה של אמירת רמזים .. אבל לפעמים בולט ומודגש הדבר בגלוי כל כך עד שאי אפשר להתעלם ממנו – 'עם ווארפט ויך אין די אויגן'..." (משיחת ליל ו' דחה"ס תשמ"ה)